

Ἄνακλῳφης τελεία
καί' ὅστιν σύγχρονος Ἑλλάδα...
μ' αὐτὴν γίνεται γαλοία
καθεμῆ μ' ψευτοφυλάδα,
κι' ὅπου βλέπεις γαϊδουριὰ
δίνε τῆς μαξιλαριὰ.

Ὅπου ἡμερονόρατον,
σαρκασμοὶ βολὰς ἀφίνον
κατὰ τῶσαν ἀρουραίων
καὶ πατριωτῶν κηφίνων.

Καὶ ὅταν βλέπεις νὰ περὶ
πέφτουν κάτω πτώματα
μόνο μὲ τὰ χωρατὰ,
μόνο μὲ τὰ σκόμματα.

Ζήτη τοῦ μαξιλαριου,
ποῦ κανεὶς δὲν τοῦ γλυτένει
καὶ τὸ σοβαρὸ σκατάνει
καθανὸς κηφηναριου.

Κτύπα καθένα μούτσουνο, κι' αὐτὸ τὸ τριακάταρο,
κι' αὐτὸ τὸ τετραπέταρο,
μὲ μαξιλάρι βάρσα τοῦ
καὶ γάνωστου τοῦ κέρατο.

Δεῖτε μαξιλαρώσιμον καμπόσους Σαντεκλήρηδες
καὶ κατὰ μακροχέρηδες.
Δεῖτε πολλοὺς σαρώσιμον
μὲ τῆπλον μας τὸ σπάγιον,
δεῖτε μαξιλαρώσιμον
κι' ὅσους δὲν δύνουν δάνειον.

Δεῖτε πρὸς ἐκκαθάριον προδόμεν, παλληκάρια,
μῦθον μὲ μαξιλάρι.
Τὸ μαξιλάρι ἵππεύσιμον
καὶ πρὸς πατρίδα σπεύσιμον
πολλὰς σαρκασθεῖσαν
καὶ μαξιλαρωθεῖσαν.

Καλῶς ὅστιν τὴν Σαρακοστὴ μὲ σκορδαριλὰς ἄρωμα,
κι' αὐτὴν ὅταν τὸν Καρνάβαλο γυροῦει μαξιλάρωμα,
καὶ τοῦ μαξιλαρώματος τὸ γλέντι τὸ τρανὸ
εἶναι κι' Ἄποκρητάκι καὶ Σαρακοστιανὸ.

Καὶ μὲς ὅστιν τόση προσευχὴ καὶ ὅστιν πολλὴ νηστεία,
ὅπου τὰ στήθη σου κωπὴς ὡς ὁ γνωστὸς Τελώνης,
ὁ βεβαίως πῶς πανταῶς δὲν κἀνεὶς ἁμαρτία
ὅταν μαξιλαρώνουσι κι' ὅταν μαξιλαρώνης.

Δὲν εἶναι γλέντι μοναχὰ γιὰ τοὺς καινοὺς ἀνθρώπους,
θαρρῶ πῶς πρέπει κάποτε καὶ γι' Ἀρχιεπισκόπους,
ποῦ περιβάλλονται τὸ φῶς κι' ἐκτενοὶ ὅταν ἡμέπον,
τὸ θέλουν τώρα κι' ἀπ' ἐκεῖ
τῆς Πόλεως οἱ Συνοδικοί,
ποῦ Πατριάρχης πολεμοῦν μ' ἄρχαιον Συναγμάτιον.

Τὸ θέλουν δοῦν τὸν λαμπρὸν νυμφῶνα τοῦ Κυρίου
τὸν μεταβάλλοντα ταπεινῶς εἰς οἶκον ἑμπορίου.

Τὸ θέλουν δοῦν παίζοντες μὲ τὸ δουλεῖον γένος
δὲν θέλουν εἶτι σπείρεται τῆς ἐριδος ὁ σπόρος,
τὸ θέλει κάθε σεβαστὸς, κάθε μορὰ παρόνομος,
ὅπου κατόπι ἐορτῆς ὀργῆ λαμπροζήφορος.

Ψυχροσάββατου τελετὴ καὶ πεθαμμένων σκελετοί.

Φ. — Μαξιλαρώματος καιρὸς
γιὰ κάθε μορκοῦριον,
μὰ τώρα στρέψε σοβαρὸς
κι' ἐκεῖ ὅτῳ Κοιμητήριον,
καὶ κῦττα, φίλε σκελετοί,
πόσαι τελοῦνται τελεταί.

Τί πανηγύρι, Περικλή, τί γέλωσ κι' εὐθυμιά...
μὲ μαξιλάρι σκελετοί
θγαίνου ἀπὸ μνημῆα
καὶ ὅταν κι' ἡμᾶς γελοῦν κι' αὐτοί.

Κι' ἔδω καλοπληθύνονται,
κι' ἔδω καλοπληθύνονται,
κι' ἔδω μαξιλαρώνονται,
κι' ἔδω μαξιλαρώνονται.

Κι' ἔδω ὅτῳ Κοιμητήριον φθόνος πολλὸς καὶ ζήλες,
κι' ἔδω καθεὶ σκυλιεῖται,
κι' ἔδω τὸ λάδι κλέβεται,
μὲς ἀπὸ τὰ καντόλια.

Κι' ἔδω νεκροὶ φθοῦν νεκρῶν τιμὰς καὶ μεγαλεῖα,
κι' ἔδω παρόνομα πιερὰ
μὲς ἀπὸ μνημῆα μικρὰ
γιὰτι κι' αὐτὰ μαρμάρια δὲν εἶναι Μαιουσαῖα.

Βλέπεις ἀσημοὺς σκελετοῦς... τὰ ζωντανὰ κουφόρια
δὲν ἄφησαν προκέφαλο οἱ ταῦτους τοὺς προστύχους,
καὶ σήμερα δὲν ἔχουνε κι' ἔκτενοι μαξιλάρι
γιὰ νὰ μαξιλαρώσουνε γερὰ τοὺς τυμωθῶρους.

Σὺν οἱ θαρροῦν γιὰ ταπεινὸ
καὶ παραπεταμένο,
τότε οἱ τρῆν καὶ ζωντανὸ,
οἱ τρῆν καὶ πεθαμμένα.

Κι' ὅπῳταν, ἔλθῃ, Περικλή, μεγάλο ψυχροσάββατο
ζητεῖς τὸ μαξιλάρι σου νὰ βρῆς ὅτῳ νεκροσάββατο,
μὰ βλέποντας πῶς χόθημε τὰ χέρι σου σταυροῦναι
κι' ὅλο μαξιλαρώνουσι καὶ δὲν μαξιλαρώνεις.

Π. — Ἐὖλο τὸ μαξιλάριμα... ἢ ἔγω, βρε φαμαρῶνον,
πέρνω τὸ μαξιλάρι μου καὶ οἱ μαξιλαρώνου.

Καὶ κερμῶσαις νομισμαῖσι,
μ' ἄλλους λόγους ἄγγελαις.

Ὁ Γεώργιος ὁ Βλάδης κι' ὁ τοῦ Κόντου Δημαρτη
ἔγιναν κι' οἱ δύο τώρα κανακάρικο ζευγάρι,
κι' ὁ Ρωμηὸς μετὰ χάρες τοῦ πατριῆν εὐχὴν προσθεῖται
ἢ ζῆν τῶν δὴ νάται ὅταν τὸ πρῶτο τὸ φεγγάρι.